

Spis 11 Kse 9/2009 byl spojen se spisem 11 Kse 8/2009 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

11 Kse 8/2009 - 99

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedkyně senátu Mgr. Daniely Zemanové a jeho členů: JUDr. Petra Gemmela, Mgr. Věroslava Řezáče, JUDr. Aleny Mátlové, JUDr. Josefa Doubka a JUDr. Dalimily Gadasové, projednal v ústním jednání dne 2. 5. 2012 kárné žaloby **ministra spravedlnosti** ze dne 5. 3. 2009 a ze dne 22. 4. 2009 proti **Mgr. P. D.**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Beroun, se sídlem Palackého 31/2, Beroun, a rozhodl

t a k t o :

- I. Podle § 116 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění zákona č. 253/2006 Sb. (dále jen „exekuční řád“)

kárně obviněný soudní exekutor Mgr. P. D.

j e v i n e n , ž e

- 1) v řízení vedeném pod sp. zn. 15 Ex 117/2003 vydal dne 7. 3. 2007 usnesení o oznámení nového dražebního roku dražby movitých věcí sepsaných 6. 10. 2004, nařídil dražební rok, a dražbu movitých věcí realizoval, i přesto, že dne 7. 12. 2006 bylo do podatelny Exekutorského úřadu Beroun doručeno pravomocné rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 5. 2006, č. j. 12 Co 420/2005 - 82, o odložení provedení exekuce prodejem movitých věcí do pravomocného skončení řízení vedeného u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 13 C 448/2004, o vyloučení majetku z provedené exekuce.
- 2) v řízení vedeném pod sp. zn. 15 Ex 259/2006:
 - a) Provedl exekuci vyklizením dle protokolu o předání vyklizeného bytu již dne 23. 4. 2007, tedy v poslední den desetidenní úložní doby, přestože exekuční příkaz na vyklizení č. j. 15 Ex 259/2006 - 29 ze dne 11. 4. 2007 byl oprávněně a povinným doručujícím orgánem uložen dne 13. 4. 2007, čímž nedodržel pětidenní lhůtu k oznámení realizace vyklizení;
 - b) Protokol o předání vyklizeného bytu č. j. 15 Ex 259/2006 - 34 ze dne 7. 5. 2007 je obecný a neúplný, konkrétně neobsahuje předepsané náležitosti, průběh úkonu, soupis věcí, lhůtu k vyzvednutí věcí;
 - c) Byl nečinný v období od sepsání protokolu o předání vyklizeného bytu ze dne 7. 5. 2007 až do doby vyhotovení žádostí o součinnost v srpnu 2008, a následně po obdržení předmětných odpovědí v srpnu 2008 až do zahájení kárného řízení;

t e d y z á v a ž n ě p o r u š i l

povinnosti stanovené exekučním řádem,

č í m ž s p á c h a l

kárné provinění podle § 116 odst. 2 exekučního řádu.

II. Za to mu kárný senát uložil podle § 116 odst. 2 písm. c) exekučního řádu

pokutu ve výši 20 000 (dvacet tisíc) Kč.

Tato pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, VS 11082009.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah kárných žalob

Dle navrhovatele se kárně obviněný exekutor dopustil kárného provinění ve smyslu § 116 odst. 2 exekučního řádu, neboť jako soudní exekutor v řízení vedeném pod sp. zn. 15 Ex 117/2003 vydal dne 7. 3. 2007 usnesení o oznámení nového dražebního roku dražby movitých věcí sepsaných 6. 10. 2004, dražební rok nařídil na 15. 3. 2007 v 9 hod. a dražbu movitých věcí realizoval, přestože dne 7. 12. 2006 bylo do podatelny Exekutorského úřadu Beroun doručeno pravomocné rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 5. 2006, č. j. 12 Co 420/2005 - 82, o odložení provedení exekuce prodejem movitých věcí do pravomocného skončení řízení vedeného u Okresního soudu v Teplících pod sp. zn. 13 C 448/2004, o vyloučení majetku z provedené exekuce.

Na uvedené skutečnosti navrhovatele upozornila J. Ř., která zaslala podnět Ministerstvu spravedlnosti k prověření postupu obviněného exekutora. Navrhovatel vlastním šetřením k zaslánímu podnětu zjistil, že usnesením Okresního soudu v Teplících ze dne 20. 6. 2003, č. j. 14 Nc 9393/2003 - 6, byla nařízena exekuce k uspokojení pohledávky oprávněného F. V. proti povinnému R. Ř. ve výši 231 438 Kč s příslušenstvím a nákladů exekuce, které měly být stanoveny v průběhu řízení. Provedením exekuce byl pověřen soudní exekutor Mgr. P. D. Dne 9. 12. 2003 vydal soudní exekutor exekuční příkaz na prodej movitých věcí, soupis movitých věcí provedl dne 6. 10. 2004 a dne 8. 10. 2004 vydal usnesení o oznámení dražebního roku, který byl nařízen na 15. 10. 2004. Celkový výtěžek dražby činil 8900 Kč.

Usnesením soudního exekutora ze dne 11. 10. 2004 byla jako další účastník exekučního řízení přibrána manželka povinného, J. Ř.. Krajským soudem v Ústí nad Labem bylo dne 5. 5. 2006 rozhodnuto o odložení provedení exekuce prodejem movitých věcí, a to do pravomocného skončení řízení vedeného u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 13 C 448/2004, o vyloučení majetku z provedené exekuce. Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem nabylo právní moci dne 7. 11. 2006 a bylo doručeno kárně obviněnému exekutorovi dne 7. 12. 2006. Dne 7. 3. 2007 vydal soudní exekutor usnesení o oznámení nového dražebního roku dražby movitých věcí sepsaných dne 6. 10. 2004 a dražební rok nařídil na 15. 3. 2007. Celkový výtěžek opětovné dražby činil 8570 Kč. Rozsudek Okresního soudu v Teplicích ze dne 20. 3. 2007 o částečném vyloučení movitých věcí manželky povinného z provedení předmětné exekuce nabyl v této výrokové části právní moci dnem 18. 5. 2007.

Z výše uvedeného navrhopatel dovozuje, že kárně obviněný soudní exekutor v době, kdy byla odložena dražba na základě rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, nařídil dražební jednání a realizoval dražbu movitých věcí. Navrhovatel poukazuje na to, že smyslem institutu odkladu exekuce je předejít u povinného těžkým, případně neodčinitelným následkům provedení exekuce. Exekuční řád ani jiný právní předpis nestanoví, jaké konkrétní úkony může soudní exekutor činit po odložení exekuce, dle navrhovatele je nutno odklad výkonu exekuce charakterizovat jako stav, v němž nemají být činěny úkony směřující k bezprostřednímu vynucení povinnosti. V případě rozhodnutí soudu o odkladu exekuce měl soudní exekutor vyčkat s prováděním exekuce a nečinít úkony vedoucí bezprostředně k vynucení povinnosti povinného.

Navrhovatel nesouhlasí s obhajobou kárně obviněného (viz níže), neboť dle jeho názoru soudní exekutor odpovídá za chod exekutorského úřadu jako celku, odpovědnost nese i za činnost svých zaměstnanců. Pokud pověří jednoduchými úkony ve smyslu § 27 odst. 2 exekučního řádu administrativního pracovníka, musí počítat s tím, že případné pochybení takového zaměstnance může mít dopad na průběh exekučního řízení a soudního exekutora nelze v takovém případě zprostit kárné odpovědnosti.

V návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 22. 4. 2009 navrhopatel kárně obviněnému vytýká, že v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 15 Ex 259/2006:

- 1) Provedl exekuci vyklizením dle protokolu o předání vyklizeného bytu již dne 23. 4. 2007, tedy v poslední den desetidenní úložní doby, přestože exekuční příkaz na vyklizení č. j. 15 Ex 259/2006 - 29 ze dne 11. 4. 2007 (ve kterém bylo stanoveno datum vyklizení na 19. 4. 2007 v 8 hodin) byl oprávněně a povinným doručujícím orgánem uložen dne 13. 4. 2007, čímž nedodržel pětidenní lhůtu k oznámení realizace vyklizení;
- 2) Protokol o předání vyklizeného bytu č. j. 15 Ex 259/2006 - 34 ze dne 7. 5. 2007 neobsahuje předepsané náležitosti, průběh úkonu, soupis věcí, lhůtu k vyzvednutí věcí a celkově je obecný a neúplný;
- 3) V období od sepsání protokolu o předání vyklizeného bytu č. j. 15 Ex 259/2006 - 34 ze dne 7. 5. 2007 až do doby vyhotovení žádostí o součinnost (č. j. 15 Ex 259/2006 - 39 a 40) dne 13. 8. 2008 zůstal nečinný a nečinil žádné kroky k vymožení nákladů exekuce a nákladů oprávněného – tato nečinnost dosahuje cca 15 měsíců.

Navrhovatel provedl ve výše uvedené exekuční věci šetření v rámci výkonu dohledu nad exekuční činností na základě stížnosti R. B. (syna povinných) ze dne 20. 1. 2009 na postup kárně obviněného exekutora v exekučním řízení 15 Ex 259/2006. Šetřením zjistil, že usnesením Okresního soudu v Berouně ze dne 11. 10. 2006, č. j. 11 Nc 5090/2006 - 3, byla nařízena exekuce k vymožení nákladů předchozího řízení a nákladů exekuce oprávněné O. K. proti povinným manželům L. B. a Z. B. Jejím provedením byl pověřen soudní exekutor Mgr. P. D.

Dne 22. 11. 2006 byla pod č. j. 15 Ex 259/2006 - 7 vydána výzva ke splnění povinností, tj. vyklizením bytu do 4. 12. 2006 a zaplacení nákladů předcházejícího řízení a nákladů exekuce. Dne 11. 4. 2007 byl vydán exekuční příkaz na vyklizení bytu se stanoveným datem provedení exekuce 19. 4. 2007 v 8 hodin. Exekuce byla provedena dne 23. 4. 2007, o čemž byl sepsán dne 7. 5. 2007 pod č. j. 15 Ex 259/2006 - 34 protokol o předání vyklizeného bytu. Dne 13. 8. 2008 byly pod č. j. 15 Ex 259/2006 - 39 a 40 sepsány žádosti o součinnost na Zdravotní pojišťovnu MV ČR a Vojenskou zdravotní pojišťovnu ČR.

Navrhovatel vytýká kárně obviněnému exekutorovi, že nedodržel pětidenní lhůtu k oznámení, kdy bude vyklizení bytu provedeno. Exekuční příkaz na vyklizení vydaný dne 11. 4. 2007 byl provozovatelem poštovních služeb oprávněné a povinným uložen dne 13. 4. 2007, tedy do 23. 4. 2007, vyklizení bylo však realizováno již 23. 4. 2007 v poslední den úložní doby, tedy v den, kdy se zásilka považuje za doručenou. Kárně obviněný exekutor tím porušil § 49 odst. 4 o. s. ř. (nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl), a zároveň i § 340 odst. 2 o. s. ř. (soud vyrozumí povinného nejméně 5 dnů předem, kdy bude vyklizení provedeno; vyrozumí o tom rovněž oprávněného a příslušný orgán obce).

Protokol o předání vyklizeného bytu sepsaný dne 7. 5. 2007 pod č. j. 15 Ex 259/2006 - 34 je dle navrhovatele zcela neurčitý a nevyhovuje požadavkům, které na něj klade ustanovení § 2 vyhlášky MSp č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti. Protokol neobsahuje čas provedení úkonu, jména přítomných účastníků, přestože podle sdělení kárně obviněného byl úkonu přítomen syn povinných. Rovněž zde nejsou uvedena jména firem zajišťujících zámečnické a stěhovací práce. Protokol nebyl sepsán bezprostředně po skončení úkonu, aniž je zde uveden důvod, proč byl sepsán dodatečně, není zde ani podpis soudního exekutora. Z protokolu nevyplývá, že by věci byly předány přítomnému synovi povinných, soudní exekutor v rozporu se svými povinnostmi neprovedl soupis věcí a nespecifikoval je. Z kopie spisu nebylo možno dohledat doklad či záznam o tom, že bylo povinným oznámeno, komu byly jejich věci dány do úschovy, ani to, zda a kdy byly předány. Ze sdělení kárně obviněného vyplynulo, že stanovil povinným k převzetí jejich věcí lhůtu 1 měsíce, což však není v protokolu uvedeno. Občanský soudní řád určuje lhůtu 6 měsíců a soudní exekutor tuto lhůtu nemůže svým prohlášením zkracovat.

Kárně obviněný exekutor tím dle navrhovatele porušil ustanovení § 341 odst. 3 o. s. ř. (není-li přítomen vyklizení nikdo, kdo by mohl věci převzít, nebo je-li převzetí věci odmítnuto, sepíše se věci a dají se na náklad povinného do úschovy obci nebo jinému vhodnému schovateli; soud či soudní exekutor vyrozumí povinného o tom, komu byly jeho věci dány do úschovy). Ustanovení § 342 odst. 1 o. s. ř. jednoznačně stanoví lhůtu 6 měsíců, ve které si povinný může věci dané do úschovy vyzvednout. Nejdříve po jejím uplynutí může obec nebo schovatel navrhnout jejich prodej. Dle navrhovatele se kárně obviněný exekutor dopustil při vyhotovení protokolu o předání vyklizeného bytu mnoha závažných pochybení, čímž omezil právní jistotu účastníků řízení.

Dále byly z exekučního spisu zjištěny nedůvodné průtahy od sepsání protokolu o předání vyklizeného bytu dne 7. 5. 2007 až do vyhotovení žádostí o součinnost dne 13. 8. 2008 adresovaných zdravotním pojišťovnám. Přestože kárně obviněný exekutor obdržel na tyto žádosti odpovědi ještě v měsíci srpnu, neučinil ve věci žádné další kroky k vymožení nákladů exekuce a nákladů oprávněného. Bezdůvodné trvání nečinnosti v délce přesahující 12 měsíců je

dle navrhovatele nutno považovat za závažné porušení povinností soudního exekutora, které vedlo v důsledku k porušení práva účastníka řízení na projednání věci bez zbytečných průtahů.

Podle navrhovatele popsáním jednáním kárně obviněný exekutor porušil ustanovení § 49 odst. 4, § 340 odst. 2, § 341 odst. 3, § 342 odst. 1 o. s. ř., ustanovení § 2 vyhlášky MSp č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti, a čl. 5 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů, a svým jednáním a postupem ohrozil důvěru veřejnosti v exekutorský úřad. Jedná se o závažné porušení povinností při výkonu exekuční činnosti, za což mu navrhuje uložení kárného opatření dle ustanovení § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu.

II. Vyjádření kárně obviněného exekutora

K prvnímu z vytykaných skutků kárně obviněný exekutor v písemném vyjádření ze dne 27. 3. 2009 shrnul skutkový stav věci shodně, jako je uvedeno v odůvodnění návrhu na zahájení kárného řízení. K právní kvalifikaci vytykaného jednání uvedl, že po zahájení exekučního řízení v předmětné věci byl zjišťován majetek povinného, přičemž byla zjištěna pouze existence movitých věcí, byl proto vydán exekuční příkaz na jejich prodej a bylo přikročeno k realizaci exekuce na základě tohoto příkazu.

V důsledku chybného administrativního postupu tehdejší zaměstnankyně exekutora si nebyl kárně obviněný exekutor při vydání usnesení o novém dražebním roku vědom vydání pravomocného rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 5. 2006, o odložení provedení exekuce prodejem movitých věcí do pravomocného skončení řízení vedeného u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 13 C 448/2004. Kárně obviněný exekutor k právní kvalifikaci jeho jednání provedeného navrhovatelem namítá, že základním smyslem jeho činnosti bylo uspokojit nárok oprávněného, který se ostatně dodnes marně domáhá svého práva. Povinný ani jeho manželka jakožto účastníci řízení nespolupracovali, naopak se snažili uspokojení oprávněného vyhnout. Opakovaná dražba movitých věcí byla jedinou možností exekuce, kárně obviněný exekutor k realizaci přistoupil bez vědomí existence výše uvedeného rozhodnutí o odložení exekuce.

Kárně obviněný exekutor nepopírá svoji odpovědnost za chod exekutorského úřadu jako celku, resp. za činnost svých zaměstnanců. Dotyčná administrativní pracovnice byla před pověřením k vykonávání jednoduchých úkonů řádně zaškolená (§ 27 odst. 2 exekučního řádu) a namátkově přezkušována. Několik měsíců po jejím přijetí bylo zjištěno, že se neosvědčila, a byla s ní na základě dohody ukončena spolupráce. Za situace, kdy soudní exekutor dodržel náležitý postup při pověření administrativního pracovníka, není možné dovozovat jeho kárnou odpovědnost. Kvality a schopnosti jednotlivých pracovníků nelze zjistit okamžitě, ale vždy s určitým časovým odstupem, stejně tak i jejich případné chyby a omyly. V případě exekutorského úřadu vedeného kárně obviněným exekutorem se jedná o ojedinělý exces, o kterém tedy nelze tvrdit, že závažně porušil důstojnost exekutorského povolání. Dle kárně obviněného exekutora navrhovatelem popsané jednání nedosahuje takového stupně závažnosti, že by mohlo být kvalifikováno jako kárné provinění ve smyslu § 116 odst. 2 exekučního řádu.

K výtkám navrhovatele týkajícím se exekučního řízení vedeného pod sp. zn. 15 Ex 259/2006 (ad 2/ výroku rozhodnutí) kárně obviněný exekutor v písemném vyjádření též nezpochybil skutkový průběh řízení popsany navrhovatelem. Upřesnil, že po vydání exekučního příkazu na vyklizení bytu přikročil k dalším formám vyzoomění o provedení vyklizení. Povinní neprojevíli žádnou součinnost, nepřebírali zásilky určené do vlastních rukou, pouze účelově podávali opravné prostředky a stížnosti. Proto byla dne

12. 4. a 13. 4. 2007 v předmětném bytě neúspěšně kontaktována povinná Z. B., která zde měla stále hlášené trvalé bydliště. Nebyla zde zastihena, proto byla na dveře bytu vylepena výzva ke splnění povinnosti. Povinná měla dle výzvy kontaktovat kárně obviněného, byla též upozorněna, že pokud tak neučiní, dne 19. 4. 2007 bude provedeno vyklizení bytu. Dne 12. 4. 2007 byl v téže věci vyrozuměn telefonicky povinný L. B.

Dne 19. 4. 2007 bylo zaměstnanci kárně obviněného na místě samém zjištěno, že povinní nesplnili dobrovolně povinnost vyklidit předmětný byt, proto bylo dne 23. 4. 2007 přikročeno k jeho vyklizení za asistence zámečnické a stěhovací firmy. Po otevření bytu bylo zjištěno, že část drobných movitých věcí byla již z bytu vystěhována, ostatní věci byly stěhovací firmou vyvezeny. Povinní neměli nárok na náhradní ubytování, osobní věci byly na základě dohody s nimi a vlastníkem domu uloženy po dobu jednoho měsíce v sušárně domu H., B., tam byly uzamčeny a zapečetěny. Nábytek byl převezen do skladu kárně obviněného soudního exekutora v Berouně. Přibližně po měsíci povinní vyzvedli a odvezli své osobní věci, nábytek ze skladu byl též z větší části vyzvednut. Část věcí (rozbité skříňky a rozbitá válenda) se povinní rozhodli ponechat na místě s výslovným prohlášením, že o tyto věci již nemají zájem.

Kárně obviněný exekutor nesouhlasí s právní kvalifikací navrhovatele. K dodržení pětidenní lhůty k oznámení vyklizení nemovitosti uvádí, že povinní byli vyrozuměni dne 12. 4., resp. 13. 4. 2007, o tom, že vyklizení má být provedeno dne 19. 4. 2007, ve skutečnosti bylo provedeno dne 23. 4. 2007.

Dle jeho názoru protokol o předání vyklizeného bytu obsahuje všechny podstatné náležitosti. Další nakládání s majetkem povinných bylo učiněno v souladu s § 341 odst. 3 o. s. ř. Namítá, že navrhovatelem vytýkané nedostatky protokolu nejsou jeho obligatorní součástí.

K nečinnosti v řízení pak kárně obviněný exekutor uvádí, že neměl k dispozici žádné informace o případném majetku povinných, ze kterého by bylo možno uspokojit peněžitou pohledávku oprávněné a její náklady. Bylo zřejmé, že povinní nemají žádný zpeněžitelný majetek. Veřejná subjektivní práva povinných nebyla ohrožena ani poškozena.

III. Průběh ústního jednání, dokazování

Při ústním jednání konaném dne 2. 5. 2012 kárný žalobce přednesl své návrhy shodně s obsahem jejich písemných vyhotovení (viz výše). Kárně obviněný soudní exekutor v rámci výslechu uvedl, že se již vzhledem k velkému časovému odstupu na předmětná řízení a úkony v nich prováděné nepamatuje. Dále zdůraznil, že většinu v návrhu uvedených úkonů nečinil osobně on sám, nýbrž jeho zaměstnanci. Úkonu vyklizení bytu byl přítomen osobně, avšak na podrobnosti si nevzpomíná, vybavuje si pouze to, že situace při vyklizení byla nepřehledná, konkrétně uvádí „nekontrolovatelný pohyb osob“. Na dotaz předsedkyně senátu uvedl, že zaměstnance přijímá na základě pohovoru, poté jsou vyškoleni pro činnost, kterou mají vykonávat, jejich práce je průběžně kontrolována. O obsahu zaškolení, kontrolách činnosti zaměstnanců a jejich případných pochybeních kárně obviněný exekutor nevede písemnou evidenci. K průběhu vyklizení bytu v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 15 Ex 259/2006 uvedl, že kromě vhození vyrozumění o vyklizení bytu povinným do schránky, byla výzva ke splnění povinnosti též vylepena na domovní dveře. Podle sdělení vykonavatelů byla výzva ze dveří stržena, nebylo na ni nijak reagováno, povinní nevyvíjeli žádnou součinnost. O vylepení výzvy ke splnění povinnosti v souvislosti s vyklizením na dveře bytu nebyl ve spise pravděpodobně učiněn záznam.

K samotnému průběhu úkonu vyklizení kárně obviněný uvedl, že mu byli pravděpodobně přítomni oba povinní, tj. pan B. i paní B. Dále se tam pohyboval neurčitý počet osob ze strany oprávněné, včetně jejího právního zástupce. Na místě samém se nepodařilo zjistit totožnost přítomných osob, neboť nereagovaly na výzvu k jejich identifikaci. Vykonavatelé si činili o průběhu vyklizení poznámky, které následně posloužili jako podklad k dodatečnému sepsání protokolu.

Správa domu, ve kterém byl předmětný byt, poskytla na žádost vykonavatelů vyklizení možnost uskladnit zařízení bytu ve sklepě domu; kárně obviněný následně opravil, že se jednalo o prostory určené k sušení. Tam byly uskladněny věci, které nebyly povinnými vyklizeny. O tom byli účastníci vyrozuměni.

Kárně obviněný byl dotazován zástupkyní navrhovatele na podrobnosti ohledně přítomnosti syna povinných při vyklizení, dále na identifikaci vyklizených věcí, tyto dotazy však nebyly zodpovězeny, kárně obviněný odkázal na dlouhý časový odstup od těchto událostí. K dalším dotazům uvedl, že po žádosti o součinnost v roce 2008 nebyly činy žádné úkony, neboť nebyl zjištěn žádný postížitelný majetek povinných, oprávněná však trvala na vedení exekuce, řízení bylo zastaveno v roce 2011.

Obhájce kárně obviněného exekutora k právní kvalifikaci skutku ad 1) upozornil na skutečnost, že v roce 2007 neexistoval jednotný názor na účinky odkladu výkonu rozhodnutí ve vztahu k dražbě movitých věcí. Ostatně navrhovatel, konkrétně odbor odškodňování, odmítl přímo v projednávané exekuční věci nárok stěžovatelky na náhradu škody, kterou z tohoto titulu uplatnila. Obhájce nezpochybnil, že v dané věci došlo k pochybení administrativní pracovnice kárně obviněného soudního exekutora, která došlé usnesení soudu o odkladu rozhodnutí založila do jiného spisu, kde bylo později nalezeno. Tato pochybení jsou v praxi častá, nelze z něho dovozovat hrubé porušení povinností exekutora.

K druhému vytykánému skutku obhájce shrnul, že exekuční příkaz zasílaný povinným byl dne 13. 4. 2007 uložen na poště, desetidenní úložní lhůta uplynula dne 23. 4. 2007, od tohoto dne bylo možno provést exekuci. Obhájce kárně obviněného však namítl, že pro doručení usnesení tohoto typu není zákonem stanoveno povinné doručení do vlastních rukou, úložní doba tedy neměla být počítána jako desetidenní, ale pouze třídní od uložení zásilky. Povinnému B. byla zásilka uložena dne 13. 4. 2007, fikce doručení nastala po uplynutí třídní úložní lhůty dne 16. 4. 2007, od tohoto dne běžela pětidenní lhůta k oznámení vyklizení nemovitosti. Pokud byl termín vyklizení stanoven na 23. 4. 2007, byla uvedená lhůta povinnému zachována. Posouzení, zda protokol sepsaný při vyklizení bytu je neurčitý či nejasný, ponechává obhájce kárně obviněného na úvaze soudu. I v případě, že by protokol trpěl těmito vadami, je zřejmé, že nemá žádné konstitutivní účinky vůči účastníkům řízení, nejednalo by se tedy o závažné porušení povinností soudního exekutora. K námitce nečinnosti obhájce kárně obviněného odkázal na prověřování majetku povinných v roce 2006, při kterém nebyl zjištěn žádný disponibilní majetek. Po vyklizení v roce 2007 měl tedy zjištěno, že povinní nemají z čeho peněžitou pohledávku uspokojit. V roce 2008 se kárně obviněný pokusil dotazy na zdravotní pojišťovnu zjistit, zda nedošlo ke změně tohoto stavu. Tento postup nelze označit za nedůvodnou nečinnost, neboť v mezidobí si byl kárně obviněný jistý, že náklady řízení není z čeho uspokojit.

Obhájcem kárně obviněného exekutora bylo k doplnění dokazování předloženo stanovisko Ministerstva spravedlnosti k žádosti o náhradu škody ze dne 15. 11. 2010, vedené pod č. j. 1193/2009-ODSK-ODSK/7 a dále kopie doručanky k zasílané písemnosti pod č. j. 15 Ex 259/2006 - 29, exekuční příkaz ze dne 11. 4. 2007, adresátu L. B. na adresu H., B. Navrhovatel uvedl, že je mu obsah obou důkazů znám. Kárný senát dále konstatoval, že mu k

důkazu byly kárně obviněným předloženy originály exekučních spisů vedených pod sp. zn. 15 Ex 117/2003 a 15 Ex 259/2006. Žádný z účastníků nežádal provedení důkazu čtením konkrétních listin z uvedených spisů; v této souvislosti uvedli, že je jim jejich obsah znám a nemají k němu žádné výhrady. Kárný senát konstatoval, že se s obsahem předložených spisů i dalších listin důkladně seznámil a zjistil, že zcela odpovídají skutkovému průběhu skutečností uvedených navrhovatelem v kárných žalobách.

Pověřená pracovnice navrhovatele v závěrečné řeči uvedla, že skutkový stav popsany v návrzích na zahájení řízení odpovídá skutečností vyšším najevo a prokázaným při jednání. Obhajoba kárně obviněného ohledně prvního skutku je založena na tom, že opětovná dražba byla provedena z důvodu ochrany práv oprávněného. Soudní exekutor však tímto přístupem pominul ochranu práv třetí osoby, zde J. Ř., v jejíž prospěch byla vydána vylučovací žaloba a bylo rozhodnuto o odkladu exekuce. Při opakované dražbě provedené dne 15. 3. 2003 bylo prodáno několik movitých věcí ve vlastnictví J. Ř., které byly následně soudním rozhodnutím z exekuce vyloučeny. Bylo tak zcela nepřipustně zasaženo do jejích vlastnických práv. Pověřená pracovnice navrhovatele odkazuje na rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu vydaného ve věci vedené pod sp. zn. 14 Kse 4/2011, ve kterém jsou definovány úkony, které nemohou být činěny po odkladu exekuce. Odpovědnost exekutora za chod jeho kanceláře je objektivní.

Ohledně pochybení uvedeného v druhé kárné žalobě pověřená pracovnice navrhovatele upozornila na to, že skutečnosti uváděné na obhajobu kárně obviněného nemají poklad v exekučním spise. Vyklizení bytu je jedním z největších zásahů do práv povinných, z tohoto důvodu považuje nedodržení pětidenní lhůty za závažné porušení povinností soudního exekutora. Jestliže byl protokol o vyklizení sepsán dodatečně, nelze jeho nedostatky přičítat „vypjaté atmosféře“ při realizaci vyklizení. Zákon stanoví, že dodatečně sepsaný protokol musí být podepsán soudním exekutorem, což v daném případě není splněno, není zde dále uveden důvod, proč byl protokol sepsán dodatečně. Použité formulace jsou neurčité, údaje neúplné, neposkytují potřebné informace o průběhu tohoto úkonu. Pověřená pracovnice navrhovatele trvá na tom, že kárně obviněný byl v závěru exekučního řízení též nedůvodně nečinný. Dle jejího názoru kárně obviněný porušil čl. 38 Listiny základních práv a svobod, porušil čl. 5 Pravidel profesionální etiky a soutěže soudních exekutorů a tímto způsobem závažně porušil práva oprávněného, ale i povinného. Navrhla, aby soudní exekutor byl uznán vinným ze všech vytýkaných jednání a aby mu bylo uloženo kárné opatření – pokuta v minimální výši 150 000 Kč.

Obhájce kárně obviněného v rámci závěrečné řeči odkázal ohledně prvního skutku na jeho nejednoznačnou právní kvalifikaci. Ani Ministerstvo spravedlnosti nevyhovělo v této věci žádosti o finanční odškodnění za nesprávný úřední postup, což potvrzuje, že ani navrhovatel neměl jistotu, zda se jedná o porušení práva či nikoli. Příčinou pochybení bylo založení rozhodnutí o odkladu vykonatelnosti rozhodnutí do jiného exekutorského spisu. Kárně obviněný se odpovědnosti za chybný postup své zaměstnankyně nezříká, nesouhlasí však s tím, aby toto bylo hodnoceno jako hrubé porušení povinností soudního exekutora. Pokud se týká tvrzeného pochybení při vyklizení bytu, obhájce kárně obviněného považuje postup kárně obviněného za v souladu se zákonem. Dle jeho názoru bylo při jednání prokázáno, že exekuční příkaz byl doručován do vlastních rukou, k vyklizení došlo desátý den po nevyzvednutí zásilky. Pětidenní lhůta k vyrozumění povinných není zásadním nástrojem ochrany práv, jedná se o prostředek ke sdělení povinnému, že vyklizení bude realizováno, za účelem jeho přípravy k tomuto úkonu, k dobrovolnému vyklizení věcí atd. Zákon též nestanoví, jakou formou musí být toto upozornění doručeno. Kárně obviněný doložil, že vyrozumění povinných bylo provedeno celkem třemi způsoby: vylepením na dveře bytu, vhozením do schránky, doručením poštou. Lze připustit, že protokol sepsaný o vyklizení není zcela úplný, jednalo se o složitou situaci. Tato vada však nezpůsobuje porušení práv účastníků řízení, posuzovat ji jako kárné provinění je přehnané.

K nečinnosti opět zdůraznil, že v roce 2007 byla součinnostmi ze strany kárně obviněného zjištěna neexistence jakéhokoliv majetku povinných, avšak oprávněný dal pokyn, aby exekuce byla vedena dále. Po přibližně 11 měsících, v roce 2008, byl učiněn další dotaz na zdravotní pojišťovnu, přičemž bylo zjištěno, že k žádné změně v majetkové situaci povinných nedošlo. Obhájce kárně obviněného zastává názor, že je plně v kompetenci oprávněného udělovat soudnímu exekutorovi pokyny o tom, zda má být exekuční řízení vedeno i nadále či nikoliv. Navrhuje zproštění kárného obvinění, případně vydání rozhodnutí, že projednáním věci byl naplněn účel kárného řízení.

Kárně obviněný soudní exekutor využil práva posledního slova, odkázal na argumentaci svého obhájce a uvedl, že vytykané skutky nepovažuje za kárná provinění pro nedostatečnou intenzitu porušení povinností.

IV. Hodnocení důkazů, závěr

Provedeným dokazováním bylo k jednání kárně obviněného uvedenému v kárné žalobě ze dne 5. 3. 2009 bez pochybností zjištěno, že nařídil dne 7. 3. 2007 opětovnou dražbu movitých věcí, přestože v té době bylo vydáno pravomocné rozhodnutí soudu o vyloučení majetku z exekuce, které byl povinen respektovat. Kárně obviněný exekutor tuto skutečnost nezpochybnil, pouze nesouhlasil s právní kvalifikací tohoto jednání jakožto kárného provinění. Kárný senát však jeho obhajobě nepřisvědčil.

Kárně obviněný odkázal na skutečnost, že k pochybení došlo jednáním jeho zaměstnankyně, která došlé rozhodnutí soudu o vyloučení majetku z exekuce založila do jiného exekučního spisu. Dále namítl, že se tak stalo i přesto, že dotyčná pracovnice byla při přijetí do zaměstnání řádně proškolená a její činnost byla kárně obviněným pravidelně kontrolována. V takovém případě nemůže být dle názoru kárně obviněného dovozováno jeho zavinění za předmětné pochybení. Kárný senát k této argumentaci zejména odkazuje na závěry uvedené opakovaně v rozhodnutích kárných senátů Nejvyššího správního soudu, konkrétně např. v rozhodnutí ze dne 2. 6. 2010, č. j. 11 Kse 29/2009 - 117, v němž k odpovědnosti soudního exekutora v případě pochybení jeho zaměstnance uvedl: *„Kárného provinění závažného porušení povinností stanovené právním předpisem se tedy lze dopustit i z nedbalosti. Pro posouzení odpovědnosti obviněného exekutora není relevantní, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou. Soudní exekutor nemá možnost činit veškeré úkony svého exekutorského úřadu osobně, avšak za činnost svých zaměstnanců odpovídá. [...] Je možno konstatovat, že se spíše jedná o zavinění formou nevědomé nedbalosti. Jak je však výše uvedeno, i tato forma zavinění postačí k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty kárného provinění soudního exekutora. Lze uzavřít, že k porušení zákonem stanovené povinnosti v exekučním řízení může velmi často dojít opomenutím ze strany exekutora či jeho zaměstnance, a i přes absenci úmyslu může mít takové pochybení závažné následky ve sféře účastníků exekučního řízení či třetích osob.“* Aktuálně se kárný senát Nejvyššího správního soudu vyjádřil k otázce povahy odpovědnosti soudního exekutora v rozhodnutí ze dne 22. 3. 2012, č. j. 13 Kseo 1/2011 - 109. Zde uvedl a podrobně odůvodnil závěr, že soudní exekutor odpovídá objektivně za fungování celého jeho úřadu (viz bod 36 uvedeného rozhodnutí).

Kárný senát se neztotožnil ani s tvrzením kárně obviněného, že v době, kdy k vytykanému jednání došlo, nebyl jednoznačný názor na účinky rozhodnutí o vyloučení majetku z exekuce. V předmětné věci bylo výrokem pravomocného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 5. 2006, č. j. 12 Co 420/2005 - 82, jednoznačně stanoveno, že provedení exekučního řízení nařízené usnesením Okresního soudu v Teplicích ze dne 20. 6. 2003, č. j. 14 Nc 9393/2003 - 6, ve spojení s exekučním příkazem ze dne 9. 12. 2003, č. j. 15 Ex 117/2003 - 14, prodejem movitých věcí, se odkládá do pravomocného skončení řízení

vedených u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 13 C 448/2004, 13 C 449/2004, 13 C 450/2004. Takto formulovaný výrok neponechává žádné pochybnosti či možnosti výkladu o tom, jakým způsobem má být v citovaném exekučním řízení postupováno. Pokud kárně obviněný exekutor vedl exekuční řízení pod sp. zn. 15 Ex 117/2003, v němž byl vydán ve výroku zmíněný exekuční příkaz prodejem movitých věcí, byl v něm povinen respektovat pravomocné usnesení krajského soudu o odložení exekuce. K obhajobě kárně obviněného ohledně případné nejednoznačné judikatury kárný senát uvádí, že judikaturou se rozumí (zejména) soudní rozhodnutí týkající se sporného výkladu určitého ustanovení zákona či jiného právního předpisu. V daném případě však nebyla povinnost odložení exekuce dána obecným ustanovením zákona, ale zcela konkrétním výrokiem pravomocného rozhodnutí soudu, na jehož obsah a vykonatelnost nemohl mít vliv jakýkoliv názor vyslovený soudem v odlišném řízení.

Kárně obviněnému exekutorovi nebylo možno přisvědčit ani v tvrzení, že toto pochybení nedosahuje intenzity kárného provinění. Pokud třetí osoba zahájí soudní řízení o vyloučení věci v jejím vlastnictví z exekuce, je nutno obecně konstatovat, že projevila vážný zájem na tom, aby dotyčné předměty nebyly v exekučním řízení zcizeny a nebylo tak narušeno její vlastnické právo. Vyhoví-li soud takovému návrhu a jeho rozhodnutí se stane pravomocným, pak nelze jeho nerespektování označit za bagatelní, bez vlivu na práva a povinnosti zúčastněných osob. Dle názoru kárného senátu je porušení povinnosti stanovené soudním rozhodnutím závažným porušením povinností soudního exekutora, a jak je uvedeno výše, odpovědnost za takové pochybení není podmíněná úmyslným zaviněním.

Navrhovatel dále kárně obviněnému vytkl nesprávný postup v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 15 Ex 259/2006. I v tomto případě kárně obviněný exekutor nezpochybnil skutkový průběh věci a neztotožnil se pouze s jeho právním hodnocením.

Dle názoru kárně obviněného nebylo prokázáno, že by nedodržel lhůtu stanovenou ustanovením § 340 odst. 2 o. s. ř. k vyrozumění povinných o realizaci vyklizení. Kárný senát však dospěl k závěru, že z obsahu exekučního spisu nevyplývá, že by kárně obviněný (či jeho pracovníci) informovali povinné před provedením vyklizení dne 23. 4. 2007 jiným způsobem, nežli doručením jim vyrozumění poštou, a to zásilkou určenou k doručení do vlastních rukou. Povinným byl takto doručován exekuční příkaz na vyklizení bytu ze dne 11. 4. 2007 s tím, že musí umožnit vstup do bytu za účelem vyklizení, které bylo stanoveno na den 19. 4. 2007 v 8 hodin. Tato písemnost byla povinným zaslána obálkou TYP I (s červeným pruhem), která byla v této době používána pro doručení do vlastních rukou. Obálky s touto písemností byly dne 13. 4. 2007 uloženy na poště, v souladu s ustanovením § 50c odst. 4 o. s. ř. (ve znění platném a účinném v době doručování), podle kterého se za den doručení považuje desátý den od uložení, tj. 23. 4. 2007 (pondělí).

V exekučním spisu vedeném kárně obviněným není žádný záznam o případném kontaktování povinných jiným způsobem. Mezi kopiemi listin založenými na konci exekučního spisu byla kárným senátem nalezena listina nazvaná „Výzva povinného ke splnění povinnosti“. Jedná se o předtisk vyplněný ručně údaji, dle kterých se povinní B. mají dostavit k úřednímu jednání do exekutorského úřadu kárně obviněného, případně volat na zde uvedená telefonní čísla. Dále je zde uvedena informace, že dne 19. 4. 2007 bude provedeno vyklizení nemovitosti v souladu s exekučním příkazem ze dne 11. 4. 2007. Na listině není uvedeno, kdo zde vyplnil rukou vepsané údaje. Předtisk této listiny je tzv. nálepkou, rubová strana je opatřena snímatelnou fólií, po jejímž odstranění lze listinu jednorázově přichytit k pevnému povrchu. U listiny nalezené ve spise však tato zadní ochranná fólie není odstraněna, a je tedy zřejmé, že nebyla tímto způsobem nalepena na dveře bytu, jak uváděl kárně obviněný. Popsaná listina volně založená v exekučním

spisu neprokazuje v žádném případě tvrzení kárně obviněného exekutora, že povinní byli o vyklizení bytu zaměstnanci jeho úřadu vyrozuměni ještě před 23. 4. 2007.

Dle obsahu exekučního spisu lze tedy konstatovat, že vyrozumění o realizaci vyklizení bylo povinným doručeno dne 23. 4. 2007, v tentýž den bylo vyklizení provedeno. Dle ustanovení § 340 odst. 2 o. s. ř. je soudní exekutor povinen vyrozumět povinného nejméně pět dnů předem, kdy bude vyklizení provedeno. Tato lhůta tedy v projednávané věci nebyla zachována. Kárný senát se neztotožnil s tvrzením kárně obviněného, že neposkytnutím uvedené lhůty nespáchal kárné provinění, neboť se nejedná o žádný závažný zásah do práv povinných. Vyklizení bytu je formou výkonu rozhodnutí, která velmi citelně zasahuje soukromí i vlastnictví povinných, tj. základních práv zaručených Listinou základních práv a svobod (viz čl. 7 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Tato práva mohou být omezena jen v případech a způsobem stanovených zákonem. V případě oprávněného výkonu rozhodnutí se jedná o zásah předvídaný zákonem, v souladu s ním však musí být i jeho způsob provedení, což v daném případě nebylo dodrženo.

K námitkám navrhovatele týkajícím se nedostatečného obsahu a náležitostí protokolu sepsaného kárně obviněným o předání vyklizeného bytu dne 23. 4. 2007 kárný senát odkazuje na poměrně podrobnou úpravu ustanovení § 2 vyhlášky č. 418/2001 Sb., ve znění platném a účinném ke dni prováděného úkonu. Podle tohoto ustanovení je exekutor povinen o každém úkonu provedeném v rámci exekuční činnosti sepsat protokol (tato povinnost se nevztahuje pouze na úkony učiněné v písemné formě, pokud je listina zachycující takový úkon založena v exekučním spisu). Obligatorními náležitostmi protokolu jsou: a) označení exekutorského úřadu a spisová značka; b) označení oprávněného a povinného; c) místo, čas a předmět úkonu; d) jména a příjmení zaměstnanců exekutora, kteří se zúčastnili úkonu, jména a příjmení přítomných účastníků a jejich zástupců a jména a příjmení dalších osob, které byly při úkonu přítomny, pokud bylo možno zjistit jejich totožnost; e) stručné vylíčení průběhu úkonu, zejména obsah návrhů, které byly při něm podány. Protokol musí být sepsán bezprostředně po skončení úkonu, pokud možno ještě na místě úkonu. Protokol podepíše exekutor, dále přítomní účastníci, jejich přítomní zástupci a ti, kteří potvrzují příjem peněz nebo věcí, a osoby přibrané k úkonu. Protokol podepíše i ti, jejichž prohlášení je nutno v protokolu uvést. Jestliže se přítomný účastník nebo jeho zástupce vzdalí před podpisem protokolu, poznamená se tato skutečnost v protokolu. Pokud někdo z těch, kteří by měli protokol podepsat, podpis odmítne, poznamená se to v protokolu s uvedením důvodů, pokud byly sděleny. Výjimečně může být protokol sepsán dodatečně podle poznámek učiněných při úkonu. Takový protokol exekutor podepíše sám a v protokolu uvede důvod, proč byl sepsán dodatečně. Takto nelze postupovat, má-li být protokolem osvědčen příjem peněz nebo věcí nebo má-li protokol podepsat osoba přibraná k úkonu nebo ten, jehož prohlášení je třeba v protokolu uvést.

Po porovnání výše uvedených požadavků s obsahem protokolu sepsaného kárně obviněným v předmětné exekuční věci o předání vyklizeného bytu dne 23. 4. 2007 (č. l. 34 exekučního spisu), lze přisvědčit navrhovateli, že tento protokol neobsahuje zejména dostatečnou identifikaci účastníků a dalších osob přítomných při úkonu. Je zde uvedeno, že vyklizení bytu nebyli přítomni Z. a L. B., což nekoresponduje s vyjádřením kárně obviněného exekutora při jednání, kde uvedl, že zde přítomni byli. Naopak zde není zmíněna přítomnost syna povinných, který, jak následně vyplynulo z okolností, vyklizení přítomen byl. V protokolu se neuvádí, že by úkonu vyklizení bylo přítomno více osob, z nichž některá by odmítla prokázat k výzvě exekutora svoji totožnost. K popisu úkonu je zde uvedeno, že movité věci byly z bytu vyvezeny, osobní věci byly uloženy v sušárně domu H., B., nábytek byl převezen do skladu soudního exekutora. V závěru protokolu je uvedeno, že byl sepsán v Praze dne 7. 5. 2007, z čehož vyplývá, že nebyl sepsán bezprostředně po skončení úkonu a na místě úkonu. Protokol není podepsaný soudním

exekutorem, ani vykonavatelem, který je zde uveden jako osoba zodpovědná za správnost vyhotovení. Vykonavatel je podepsán pouze v části, ve které potvrzuje, že předal dne 27. 4. 2007 oprávněné klíče od bytu po výměně vložky od vstupních dveří.

Z uvedeného je zřejmé, že protokol o vyklizení neobsahuje povinné náležitosti stanovené § 2 vyhlášky č. 418/2001 Sb. Kárný senát se neztotožnil s obhajobou kárně obviněného, že případné nepřesnosti a nedostatky neměly vliv na zákonnost průběhu exekučního řízení. Dospěl k závěru, že právě z důvodu nedostatečného obsahu protokolu nelze ověřit odůvodněnost stížnosti syna povinných. V důsledku porušení citovaného ustanovení tedy není možno vyloučit, zda v exekučním řízení nedošlo k porušení práv povinných či třetích osob, přesněji řečeno, soudní exekutor má možnost prokázat řádný průběh úkonu velmi ztíženou. Porušení § 2 vyhlášky č. 418/2001 Sb. z důvodů neuvedení potřebných náležitostí v protokolu a nedostatečného popisu prováděného úkonu již v minulosti kárný senát Nejvyššího správního soudu označil za kárné provinění (viz rozhodnutí ze dne 31. 1. 2012, č. j. 14 Kse 6/2011 - 299).

Také tvrzení navrhovatele o nečinnosti kárně obviněného v období od sepsání protokolu o předání vyklizeného bytu (7. 5. 2007) do doby vyhotovení žádosti o součinnost (13. 8. 2008) a poté dále až do zahájení kárného řízení odpovídá obsahu exekučního spisu sp. zn. 15 Ex 259/2006. Naopak v porovnání s dokumenty založenými v tomto spisu nemůže obstát argumentace kárně obviněného, že mezi 7. 5. 2007 a 13. 8. 2008 nečinil žádné úkony k vymožení peněžitého dluhu povinných vůči oprávněné, neboť neměl k dispozici žádné nové informace o případném majetku povinných či relevantní změně jejich poměrů. Ze spisu je patrné, že už dne 13. 4. 2007 obdržel kárně obviněný (na základě své předchozí žádosti) odpovědi ze Všeobecné zdravotní pojišťovny (přípisy ze dne 11. 4. 2007 na č. l. 31), z nichž vyplývá, že soudní exekutor žádal o poskytnutí informací ohledně povinných jako pojištěnců ZP, příp. sdělení informací o jejich zaměstnavatelích. Z těchto přípisů vyplývá, že Z. B. jako povinná 1/ by měla být pojištěncem zdravotní pojišťovny s kódem 211 (tj. ZPMV) a že L. B. jako povinný 2/ by měl být pojištěncem zdravotní pojišťovny s kódem 201 (tj. VojZP). Nic tedy nebránilo tomu, aby se soudní exekutor ihned po obdržení těchto informací obrátil na tyto zdravotní pojišťovny, aby mu poskytly informace o případných zaměstnavatelích (za účelem případného provedení exekuce srážkami ze mzdy). Pokud k tomuto přistoupil až dne 13. 8. 2008, nelze takovou prodlevu označit jinak nežli bezdůvodnou nečinností. Dále kárný senát pouze obecně uvádí, že soudní exekutor si musí být v jím vedeném exekučním řízení vědom své odpovědnosti postupovat v souladu se zákony, včetně povinností dle ustanovení § 46 odst. 1 exekučního řádu činit i bez návrhu úkony směřující k provedení exekuce. Na této povinnosti nic nemění případné pokyny oprávněného, pokud by byly udělovány v rozporu s touto zákonem stanovenou povinností. Soudní exekutor samozřejmě postupuje v součinnosti s oprávněným a zvažuje jeho návrhy, pokud by však byly oprávněným udělovány pokyny *contra legem*, pak musí soudní exekutor vždy respektovat zákon. Ani případnou nečinnost v řízení tedy nelze ze strany soudního exekutora odůvodnit bez dalšího udělení pokynů oprávněného (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. 11 Kse 23/2009).

Na základě všech výše uvedených skutečností kárný senát dospěl k závěru, že kárně obviněný exekutor se dopustil všech jednání uvedených navrhovatelem v kárných žalobách ze dne 5. 3. 2009 a ze dne 22. 4. 2009, a tato jednání je nutno kvalifikovat jako závažná porušení povinností stavených exekučním řádem ve smyslu § 116 odst. 2 exekučního řádu, tedy jako kárné provinění.

V. Uložení kárného opatření

Při úvaze o druhu ukládaného kárného opatření přihlížel kárný senát ke všem okolnostem, které během řízení vyšly najevo. Byl povinen vzít v úvahu, že se jednalo o porušení povinností soudního exekutora několika různými skutky. Zohlednil však v jeho prospěch skutečnost, že v případě jednání ad 1) se jednalo o zavinění jeho zaměstnankyně, které je mu přičítáno z tohoto důvodu pouze v podobě nevědomé nedbalosti. U žádného z pochybení nebyly zjištěny důsledky v podobě zvláště vysokých finančních škod či jiných neodčinitelných zásahů na straně účastníků. Kárný senát proto dospěl po vyhodnocení uvedených okolností k závěru, že v daném případě je odpovídající kárné opatření uložení pokuty ve výši 20 000 Kč, tedy na samé dolní hranici jejího možného rozpětí, a to v souladu s § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu.

Poučení: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné.

V Brně dne 2. května 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně kárného senátu
pro řízení ve věcech soudců